

Не можна не погодитися з думкою М.Ю. Барщевського, який підкреслює, що адвокатська таємниця неабсолютна, вона виникла в інтересах суспільства, і межі її охорони повинні співвідноситися з тими ж інтересами суспільства. Захисник повинен «оцінити суспільну небезпеку», тобто оцінити можливість самого факту вчинення злочину і його небезпеку [3, с.63].

Підсумовуючи вищесказане, можна дійти висновку, що адвокатська таємниця в жодному випадку не повинна підлягати розголошенню, у разі, якщо адвокат розповсюджує конфіденційну інформацію, його не може бути звільнено від відповідальності за будь-яких обставин. Також адвокатська таємниця не може бути обмежена в часі, оскільки неприпустимо визначати часові межі зі сплином яких адвокат може розголошувати таємницю. Забезпечення недоторканності адвокатської таємниці від стороннього впливу є основою формування демократичної правової держави, в якій правопорядок і законність будуть фундаментальними цінностями, дотримання яких стане обов'язком.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 №5076-VI. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.
2. Теліженко Р. Інформація, що становить адвокатську таємницю. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. 2011. Вип. 4. С.244-246
3. Барщевский М.Ю. Адвокатская этика / М.Ю. Барщевский. 2-е изд. М.: Профобразование, 2012. 105 с.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Храпенко Олена Олегівна**

Левшина І.М.

*студентка 1-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТУРИ В РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОЗАХИСНОЇ ФУНКЦІЇ

Проблема діяльності та функціонування інституту адвокатури завжди була і залишається предметом активних наукових досліджень. В Україні тривають дискусії з приводу визначення ролі та місця адвокатури

в суспільстві. Вагомий внесок у дослідження функціонування інституту адвокатури зробили О.Д. Бойков, Н.М. Бакаянова, Т.В. Варфоломєєва, В.Г. Гончаренко, О.Д. Святоцький, П.В. Хотенець та інші вчені. Проте, з появою новітнього законодавства, його сутність краще розглядати аналізуючи чинні нормативно-правові акти.

Інститут адвокатури слід розглядати в декількох аспектах. По-перше, це самостійний незалежний суб'єкт, який становить окрему систему в державі. По-друге, адвокатура є одним із основних елементів забезпечення захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Стаття 59 Конституції України закріплює право кожного на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно[1]. Це право є одним із конституційних, невід'ємних прав людини. Саме адвокатура відіграє важливу роль у забезпеченні реалізації, захисту та охорони прав і свобод людини і громадянина в Україні.

Правовий статус адвокатури визначається Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», де вказано, що адвокатська діяльність – незалежна професійна діяльність адвоката щодо здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту [2]. Професійна правова допомога, яка надається адвокатами, виступає гарантією здійснення ними правозахисної функції, а саме можливістю їх участі у конституційному, цивільному, кримінальному та адміністративному судочинстві з метою захисту прав громадян.

Аналізуючи чинне законодавство з прав людини, слід зазначити, що правова допомога розглядається важливою гарантією прав особи. Держава також активно сприяє виконанню адвокатами своїх функцій. В усіх цивілізованих країнах світу інститут адвокатури ґрунтується на загальноприйнятих принципах: 1) адвокатура – інститут громадянського суспільства, головною метою створення якого є захист прав і свобод людини і громадянина у правовому спорі з державою; 2) діяльність адвоката ґрунтується на особливих, довірчих, конфіденційних відносинах між адвокатом і клієнтом, що охороняються не лише законом, а й нормами професійної етики.

Адвокатура України відіграє найважливішу роль у забезпеченні права на правову допомогу, оскільки саме вона згідно з Конституцією України діє для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та в інших державних органах [3].

Захист адвокатом прав і свобод людини і громадянина у конституційному, кримінальному, адміністративному та цивільному судочинстві спрямований не тільки на задоволення інтересів приватної особи, а й на забезпечення принципу змагальності судового процесу, досягнення істини та справедливості.

Інститут адвокатури є особливим елементом правозахисної системи громадянського суспільства, оскільки багато в чому він визначає соціальне і практичне значення всієї правозахисної системи будь-якого суспільства.

На даному етапі, інститут адвокатури є особливим громадський інститут, що чітко визначається правовими характеристиками, який поєднує в собі риси професійної, громадської, корпоративної організації зі специфічними організаційно-правовими основами функціонування.

Інститут адвокатури в правозахисній системі як елемент громадянського суспільства виступає в двох напрямках. По-перше, цей інститут допомагає державі в реалізації проголошених прав і свобод людини і громадянина. По-друге, він виступає в якості інструменту захисту прав і свобод, а також інтересів людини і громадянина в разі їх порушення.

Зважаючи на досвід світової практики, можна дійти висновку, що адвокатура покликана виконувати три найважливіші функції: 1) захист обвинувачених (підозрюваних) на досудовому слідстві, підсудних в суді першої інстанції, засуджених в апеляційній і касаційній інстанціях; 2) надання правової допомоги громадянам та юридичним особам при розгляді різних категорій справ (кримінальних, цивільних, адміністративних) в судах та інших державних органах (господарські суди, правоохоронні органи, органи влади і управління); 3) консультативну роботу з надання порад, консультацій населенню та юридичним особам з правових питань. У державах з високим обсягом і великою різноманітністю цивільно-правових відносин застосовується професійна кваліфікація, заснована на спеціалізованих видах адвокатської діяльності.

Одним з основних завдань адвокатури, відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», є надання кваліфікованої юридичної допомоги, конкретними видами якої є такі: надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань, правовий супровід діяльності юридичних і фізичних осіб, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, держави; складання заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру; захист прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, особи, щодо якої передбачається застосування примусових заходів медичного або виховного характеру або вирішується питання про їх застосування у кримінальному провадженні, особи, щодо якої розглядається питання про видачу іноземній державі (екстрадицію), а також особи, яка притягується до адміністративної відповідальності під час розгляду справи про адміністративне правопорушення; надання правової допомоги свідку в кримінальному провадженні тощо.

Участь захисника є важливою гарантією захисту прав і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого та інших осіб в межах кримінального судочинства. Тому Кримінальний процесуальний кодекс України обмежує

коло осіб, які можуть бути захисниками, адвокатами, тобто особами, які мають свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю та виконують функцію захисту на професійній основі[3]. Сучасна демократична держава надає юридичні гарантії для професійної юридичної допомоги громадянам, створює всілякі умови для функціонування ефективної адвокатури на принципах самоврядування.

Отже, підсумовуючи викладене, слід зробити висновок, що адвокатура України відіграє значну роль у забезпеченні та охороні прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина. Адвокатура є одним із інститутів правової системи держави, який виконує завдання, без реалізації яких функціонування цієї системи неможливе.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. Відомості Верховної Ради. 2013. № 27. Ст.282
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13, Ст.88

Науковий керівник: старший викладач кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Нестерчук Лілія Петрівна**

Лисенко М.О.

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АДВОКАТСЬКА ТАЄМНИЦЯ: ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Кожен адвокат при зверненні до нього клієнта, гарантує збереження в секретності інформації отриманої ним. Адже як вказано в ст. 10 Правил адвокатської етики, це є щонайважливішою передумовою довірчих відносин між адвокатом і клієнтом [1]. Проте існує багато проблем в забезпеченні адвокатської таємниці. Визначення цих проблем і є метою даної роботи.

Актуальність цієї теми зумовлена зростанням випадків звернення в Європейський суд з прав людини, щодо порушення адвокатської таємниці.

Спочатку слід розібратися, що в цілому розуміється під адвокатською таємницею. Досить вдалим є визначення надане законодавцем в статті 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [2].